

РЕШЕНИЕ

№ 2242

гр. София, 05.07.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в публично заседание на 02.07.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **3081** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.11, т.1, б.”б” от Закона за автомобилните превози /ЗАвТП/.

Със Заповед №РД-09-01-394/22.03.2010г., издадена от изпълнителния директор на И. А. “Автомобилна администрация”, на основание чл.11, т.1, б.”б”, вр.чл.7, ал.2, т.3 от ЗАвТП и чл14, т.2, вр.чл.8, т.5 и чл.6, ал.6, т.3 и ал.8 от Наредба №11/31.10.2002г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари /обн.ДВ, бр.108 от 2002г./ са прекратени правата, произтичащи от лиценз на общността №309 за международен превоз на товари, издаден на 11.10.2007г. на “ДЕ Т.”О., ЕИК*.

Така издадената заповед, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и по реда на чл.152 АПК, е била оспорена от “ДЕ Т.” О.. Като основание за изразеното с жалбата недоволство се сочи, че упражняваната дейност е единствения източник на доходи за семейството на управляващия дружеството-жалбоподател, а непредставянето на изискуемите документи се дължало на прекомерна трудова заетост и лични проблеми. Иска се АС-С. град да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед.

В срока и по реда на чл.163, ал.2 от АПК, ответникът не депозира писмен отговор по жалбата.

В с.з. пред АС-С. град жалбоподателят не се представлява и не ангажира доказателства. Ответникът не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Административен съд-С. град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на

основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното :

Жалбата е допустима, като подадена в срок срещу акт, който подлежи на обжалване и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Между страните по делото няма спор, че в полза на дружеството-жалбоподател е бил издаден лиценз на общността №309/11.10.2007г. за международен превоз на товари, произтичащите права от който са прекратени с обжалваната заповед.

По силата на чл.7, ал.2 от ЗАвТП, лиценз на Общността и лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република Б с автомобили с българска регистрация се издава на търговци по смисъла на Търговския закон, когато отговарят на изискванията за благонадеждност /добра репутация/ професионална компетентност и финансова стабилност, критериите и реда за доказване на която са уредени в Наредба №11/31.10.2002г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, издадена от министъра на транспорта и съобщенията /обн.ДВ, бр.108 от 2002г./. Съгласно чл.2, ал.1 от същата международен превоз на пътници и товари може да извършва всеки или търговско дружество, което притежава лицензия. Разпоредбите на чл.6, ал.6, т.3, ал. и ал.8 от същата наредба задължават лицензираните превозвачи да доказват на всеки две години от издаването на лиценза своята финансова стабилност, като в период един месец до изтичането на двегодишния срок представят справка /приложение №3/, с приложени към нея

счетоводен баланс към последно число на предходния месец; банкова гаранция, отговаряща на изискванията на чл.6, ал.5 и удостоверение за липса на данъчни задължения по чл.87, ал.6 от ДОПК, освен когато те са отсрочени или разсрочени по реда на ДОПК/чл.7, ал.6 от ЗАвТП/.

Дружеството-жалбоподател не оспорва, че не е депозирало в срок изискуемите документи за финансова стабилност. Не представя такива и в производството пред съда /независимо че като приложение към жалба сочи доказателства, такива в действителност не са приложени и не са представени в с.з./ Поддържа в жалбата, че не представянето им в срок се дължи на трудова заетост и лични проблеми.

При така установеното по делото от фактическа страна, първоинстанционният съд намери жалбата за неоснователна по следните съображения:

В съответствие със съдебната практика, оспорената заповед е индивидуален административен акт по дефиницията на чл. 21, ал.1 от АПК - едностранно властническо волеизявление на административния орган за преустановяване действието на лицензионен административен акт - лицензия №370/18.10.2007г., в случая С този нов акт се погасява учреденото вече субективно право на дружеството - жалбоподател /адресат на лицензията/ за извършване на дейността "международен превоз на товари" при наличието на условия, определени от Наредба № 11. Следователно атакуваната заповед съдържа едновременно черти на преустановителна административна мярка и на индивидуален административен акт със забраняващ характер. Прякото действие на акта е насочено към прекратяване на правните последици на разрешителния административен акт /лицензията/, т. е. - с издаването му се прекратява действието на първия акт и за адресата отново започва да действа общия забранителен режим поради погасяване действието на учреденото му преди това от администрацията "право на изключение". Ето защо двата акта са с реципрочно значение и действие.

Законовата регламентация вменява доказването на финансовата стабилност в задължение на лицензиария превозвач, като визирият в чл.6, ал.8 от Наредбата, в съответствие с императивния характер на тази разпоредба, срок е преклузивен. Оттук следва, че административният орган не е обвързан със задължението по чл.35 от АПК да изяснява фактите и обстоятелствата от значение за случая. Непредставянето в преклузивния срок по чл.6, ал.8 на изискуемите по чл.6, ал.7 от Наредбата документи за установяване на финансова стабилност, в съответствие с носената от лицензиария превозвач доказателствена тежест, овластява и задължава административния орган да приеме за настъпила правната последица по чл.11, т.1, б."б" от ЗАВП, а именно че превозвачът е престанал да отговаря на изискванията за финансова стабилност, което е едно от трите кумулативни условия по чл.7, ал.2 от ЗАВП. Недоказаният по надлежния ред факт в установения преклузивен срок, за водещия производството орган е неосъществен факт, т.е. след като лицензиарият превозвач не е изпълнил задължението си да представи и докаже с предварително установените от закона доказателствени средства, че две години след издаването на лиценза продължава да отговаря на изискването за финансова стабилност, то този факт е ненастъпил. Казано по обратен начин, той е престанал да отговаря на изискването за финансова стабилност. Следователно с пропускането на срока за подаване на документите за финансова стабилност по силата на закона е възникнало правомощието по чл.11, т.1, б."б" от ЗАВП, упражнено с обжалваната пред съда заповед от компетентния административен орган-изп.директор на ИА "АА" /чл.11, вр.чл.7 ал.1 от ЗАВП и Заповед №РА-08-496 от 17.12.2009г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията за упълномощаване на изп.директор на ИА"АА"/.

Представянето на доказателствата по чл. 6 ал. 7 от Наредба № 11 от 2002 г. пред съда би било ирелевантно за законосъобразността на административния акт, с който са прекратени правата на лицензиария превозвач. Преценката за финансовата му стабилност се извършва по формулата на чл. 6, ал. 3 от Наредбата въз основа на изискуемите се документи. Възможно е и при представени книжа в пълен комплект, което освен това не е налице в настоящия случай, превозвачът пак да не е финансово стабилен и правата му по лиценза да бъдат прекратени. Ето защо представянето на доказателства пред съда, каквито в случая липсват изцяло, само по себе си не би установило финансова стабилност, а би било само предпоставка за нейното определяне, съгласно цитираните разпоредби на Наредбата.

Не уведомяването за започване на производството /доколкото не адресираното съобщение на интернет страницата на ответника не е равнозначно на уведомяване по смисъла начл.26 от АПК/ не е процесуално нарушение. Съдът в този съдебен състав споделя мнението, че за изпълнението на публичноправни задължения, каквото е задължението за представяне на справка за финансова стабилност с приложенията към нея, не е необходимо уведомяване, след като е налице нормативно конкретно определен срок за изпълнението им. Дори и да се приеме обратното, то така допуснатото нарушение не е съществено и не обуславя само по себе си отмяната на акта. Уведомяването, освен начин за конституиране на страни в производството, цели и обезпечаване на правото на защита на заинтересованите лица. Доколкото правото на защита може да се осъществи в пълен обем и на следващ етап от развитие на административното производство, само по себе си не уведомяването не е съществено процесуално нарушение и основание за отмяна. В конкретния случай, жалбоподателят

е могъл да упражни в пълен обем правото си на защита в съдебното производство, но същият не ангажира никакви доказателства, а още по-малко доказва факти и обстоятелства, които да са от естество да повлияят върху съдържанието на издадения административен акт.

Обжалваният акт е издаден и в съответствие с целта на закона. Предвид характерната за лицензионните режими императивна уредба, административният орган действа при условията на обвързана компетентност и при осъществяване на основанията, визирани в чл.11 от ЗАвтП е длъжен да упражни правомощието си за издаване на заповед за прекратяване правата, произтичащи от издадения лиценз. Противопоставеният от дружеството- жалбоподател частен интерес /правото на издръжка на семейството на ФЛ,управляващо и представляващо дружеството/ не е равнозначен по степен на значимост на защитения от законодателя обществен интерес чрез императивното уреждане на отношенията за осъществяване на международен превоз на пътници и товари.

С оглед на изложеното и поради липсата на други установени служебно по реда на чл.168, вр.чл.146 от АПК основания за незаконосъобразност на обжалваната заповед, съдът намери жалбата за неоснователна.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл. пето от АПК, Административен съд-С. град, II отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на “ДЕ Т.”О., ЕИК* срещу Заповед №РД-09-01-394/22.03.2010г, издадена от изпълнителния директор на И. А. “Автомобилна администрация”.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд С.-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: